

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/673/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214054
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1312214054.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, za ktorú koná konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 30. januára 2014, č.k. 11 C 142/2012-24, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 30. januára 2014, č.k.
C 142/2012-24, p o t v r d z u j e .

11

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 30.1.2014, č.k. 11 C 142/2012-24, zamietol návrh. Ním sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu z titulu majetkovej ujmy sumu 175,-- € a sumu 165,96 € z titulu nemajetkovej ujmy. Ako veriteľ zo zmluvy o úvere navrhol súdному exekútorovi vykonať exekúciu, ktorá vznikla neplnením záväzku z tejto zmluvy voči povinnej B. D.. Súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie. Neskôr podal návrh na zmenu súdneho exekútora a očakával, že ku zmene dôjde rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote (do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora). Exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priet'ahmi. K vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Majetková ujma predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím súdu o ňom. Vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-- €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-- €, na komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-- €, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje sumu 15,-- €, spolu 175,-- €. Nemajetkovú ujmu v peniazoch si uplatnil preto, že neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziko insolventnosti povinného. Náhradu vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho nárokov a práv. Tento stav vyvolal u

neho pocit frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a v rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít a vytvorených podnikateľských plánov, hospodársku stratu, ovplyvnil podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Súd bol nečinný 112 dní, preto si uplatňuje titulom nemajetkovej ujmy sumu 165,96 € (663,88 € za rok, 55,32 € za mesiac).

Súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania po vykonaní dokazovania listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise majúci za to, že ide o drobný spor (§ 115a ods. 1, 2 O.s.p.). Mal za preukázané (zo spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. 34 Er 645/2003), že dňa 7.4.2003 bola súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dňa 28.4.2003 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára. Dňa 22.11.2010 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora. Uznesením zo dňa 10.3.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8.11.2012 vo výroku o zmene súdneho exekútora, súd vyhovel návrhu na zmenu súdneho exekútora. Do rozhodnutia súdu v tomto konaní poverenie pre súdneho exekútora nebolo vrátené. Nesprávnym úradným postupom sa zakladá objektívna zodpovednosť štátu, ktorej sa nemožno zbaviť. Zodpovednosť predpokladá kumulatívne splnenie troch ďalších podmienok, a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo 60/2003, ZSP 1/2004). K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.6.2010, sp.zn. 5 Cdo 126/2009). V prejednávanej veci ide o konanie, ktoré bolo začaté pred 1.9.2005, a tak nebol súd povinný rozhodnúť o zmene súdneho exekútora do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora, tak ako to tvrdil navrhovateľ. Nesprávny úradný postup nie je v tomto prípade založený na porušení ustanovenia Exekučného poriadku. Ak by posudzoval postup exekučného súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora ako konanie so zbytočnými prieťahmi, čiže nesprávny úradný postup by predstavoval vydanie rozhodnutia nie v primeranej lehote, návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody nie je dôvodný. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Podľa ustálenej súdnej praxe sa skutočnou škodou rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré by bolo potrebné vynaložiť na uvedenie do predošlého stavu. Ušlý zisk je ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmožneniu majetkových hodnôt, hoci by sa to dalo očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí (R 55/1971). Štát zodpovedá za škodu za predpokladu, ak poškodenému vznikla škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, ak je nesprávny úradný postup a vznik škody vo vzťahu príčiny a následku. Poškodený je povinný vznik škody preukázať, jeho záťažuje dôkazné bremeno, že škoda vznikla a musí existovať najneskôr v čase rozhodovania súdu. V prejednávanej veci si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu, ktorá mala vzniknúť správou pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov jeho zamestnancov, pričom takto vyčíslená škoda nemá žiadnu príčinnú súvislosť s postupom súdu. Aj v prípade zmeny súdneho exekútora by navrhovateľovi vznikli náklady súvisiace so správou jeho pohľadávok, náklady na udržiavanie a správu informačného systému. Ani ostatná škoda, ktorú si navrhovateľ vyčíslil, a to administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných súdu, a náklady na poštovné a telekomunikačné náklady, nebola v konaní preukázaná. Súčasťou súdneho exekučného spisu nie sú žiadne urgencie ani iná komunikácia navrhovateľa. Navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi ním tvrdenou škodou a postupom súdu. K zmenšeniu majetku navrhovateľa nedošlo, nedošlo ani k vynaloženiu iných nákladov, ktoré by navrhovateľ nemusel znášať v prípade, ak by súd o jeho návrhu rozhodol v kratšej lehote. Otázka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou, ktorá môže byť riešená iba v konkrétnych súvislostiach. O objektívnu zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup ide vtedy, ak je preukázané, že práve nesprávny úradný postup bol príčinou škody. V prejednávanej veci súd dospel k záveru, že absentuje príčinná súvislosť medzi navrhovateľom tvrdenou a vyčíslenou škodou a postupom súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že postupom súdu bol vystavený riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania, či

riziku insolventnosti povinného. Zdôraznil, že súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu udelením poverenia súdu na jej vykonanie. V danom prípade súd neodkladne po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora, ktorý bol oprávnený ku všetkým krokom smerujúcim k vymoženiu pohľadávky navrhovateľa. Zmena exekútora neovplyvnila účel konania, nemala bezprostredný vplyv na povinného. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo dňa 29.3.2007, sp.zn. 3 Cdo 32/2007, konštatoval, že nerozhodnutie o zmene súdneho exekútora v primeranej lehote môže mať za následok vznik zodpovednosti štátu len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré by bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom. Ak by aj súd nerozhodol o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora v primeranej lehote, nemôže len z titulu dopustenia sa uvedenej procesnej nesprávnosti, bez ďalšieho, zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí primeranej lehoty, v ktorej mal súd rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora do rozhodnutia o tejto zmene, čo by malo negatívny dopad na majetok účastníka konania.

Vznik zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, ako majetkovej, sféry poškodeného a môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Zákon pri určení výšky nemajetkovej ujmy neustanovuje žiadne kritériá, a tým ponecháva voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady; musia ale vychádzať zo skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania. Navrhovateľ nenavrhoval žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval nemajetkovú ujmu. Súd dospel k záveru, že neexistuje príčinná súvislosť medzi navrhovateľom deklarovanou nemajetkovou ujmou a postupom súdu pri zmene súdneho exekútora, ktorý navrhovateľ označil ako nesprávny úradný postup. Rozsudok odôvodnil ustanovením § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 9, § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 44, § 238 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok). Úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, hoci rozhodoval podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., keďže ich náhradu nežiadal.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie navrhovateľ dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O.s.p. (súd prvého stupňa odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Z ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd prvého stupňa preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom. V návrhu na začatie konania upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd. V tejto súvislosti poukázal o.i. na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, sp.zn. 11 NcC 46/2012, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 345/2009, I. ÚS 27/1998, III. ÚS 16/2000. Podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam

odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozsudku, k dôkazom, ktoré vykonal. Za tohto stavu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva na súdnu ochranu, k odňatiu možnosti konať pred súdom. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie; a tak v čase podania odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na začatie konania nebolo právoplatne rozhodnuté o odvolaní proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu; meritórne rozhodnutie je prinajmenšom predčasné. Súd prvého stupňa pochybil, keď uvádzal, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Vo veci bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, právnym, otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd sa zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu, je arbitrárne. Skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, v ktorých bol rozdielny skutkový dej, a teda skutkový základ. Nesúhlasí s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Vyčíslenie škody vychádzalo z jeho účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné, obchodné zmluvy. Výšku škody chcel preukázať znaleckým posudkom, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Rozhodnutie súdu považuje za vnútorne rozporné. V súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Odvolaciemu súdu navrhol preto rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania nežiadal.

Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.7.2014, ďalej len O.s.p.; § 355 O.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods.

I O.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem, súd prvého stupňa rozhodol podľa ustanovenia § 115a bez nariadenia pojednávania a nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. novembra 2014 (§ 211 ods. 2 O.s.p., § 156 ods. 3 O.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné.

Na tomto mieste odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa nerozhodol na pojednávaní, ale v súlade s Občianskym súdnym poriadkom rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.1.2014. K tejto skutočnosti odvolateľ vôbec v odvolaní nevzniesol žiadne námietky. Rovnako napadnutým rozsudkom nerozhodoval súd o prerušení/neprerušení konania. Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery, vec rozhodol správne aj po právnej stránke. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. V ňom dal súd prvého stupňa jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo návrhu navrhovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nevyhovel. Dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. jednotlivito i v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo.

Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008]. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

Je nepochybné, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika) zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. orgánmi verejnej moci (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o.i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno

ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Ako nepochybne vyplýva z obsahu spisu, Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26.10.2012, sp.zn. 2 NcC 276/2012, sudcov (okrem JUDr. Nadeždy Weisovej) Okresného súdu Bratislava III. nevytlúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. 11 C 142/2012. Navrhovateľ nepodal ústavnú sťažnosť, vôbec nenavrhoval konanie prerušiť; ani len netvrdil žiadne právne skutočnosti odôvodňujúce prerušenie konania a z obsahu spisu takéto vôbec nevyplývajú. Odvolanie navrhovateľa v tom, že súd prvého stupňa rozhodoval rozsudkom skôr, ako uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nadobudlo právoplatnosť, potom zostalo bez právneho významu. Aj za predpokladu, žeby navrhovateľ skutočne podal ústavnú sťažnosť, žeby Ústavný súd Slovenskej republiky nerozhodol o ústavnej sťažnosti navrhovateľa do rozhodnutia súdu vo veci samej napadnutým rozsudkom, odvolací súd by v prvom rade vecne prejednával odvolanie navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým by zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania; o čo ale nejde v prejednávanej veci. Rovnako nie je daný odvolací dôvod spočívajúci v tom, že rozhodoval vylúčený sudca, práve s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v prejednávanej veci. Neobstojí ani ďalší odvolací dôvod spočívajúci v tom, že súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď konal a rozhodol na pojednávaní v jeho neprítomnosti a z tohto dôvodu sa nemohol vyjadriť k predloženým a vykonaným dôkazom, nemohol predložiť znalecký posudok na ustálenie výšky škody. Ako je uvedené vyššie, na prejednanie veci súd prvého stupňa nenariadil pojednávanie, ale (len) rozsudok verejne vyhlásil; súd prvého stupňa postupoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď tiež vychádzal z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. Súd dal navrhovateľovi dostatočný časový priestor predložiť, navrhnuť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise. Svoju vlastnú pasivitu nemôže dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku využiť vo svoj prospech. Navrhovateľ nepreukázal, ani len netvrdil, že dôkazy predložiť nemohol z objektívneho dôvodu. Z obsahu spisu nevyplýva, žeby súd prvého stupňa neposkytol účastníkom (aj navrhovateľovi) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť nevyužili, osobitne odvolateľ, bez uvedenia dôvodov (ospravedlniteľných), takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v ich prospech. Napokon v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 O.s.p. napriek povinnosti účastníkov označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. V odvolaní navrhovateľ uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prietáhov v exekučnom konaní, neuvádzal konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa v otázke dôvodnosti škody, nemajetkovej ujmy. Namietané skutkové tvrdenie v jednotlivých veciach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, na rovnakom skutkovom a právnom základe, je dané práve tým, že sám navrhovateľ uvádza skutkový dej, základ, odôvodnenie odvolania rovnaké; rovnaké návrhy, odvolania, vyjadrenia. Zhodne so záverom súdu prvého stupňa aj odvolací súd dôvodí, že navrhovateľ nesplnil svoju povinnosť tvrdenia, neuniesol dôkazné bremeno v otázke vzniku a výšky škody, či došlo k ohrozeniu vymožitelnosti pohľadávky od povinného (napr. zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolventnosť povinného v čase rozhodovania súdu); nemajetkovej ujmy. Nepreukázal listinami/skutočnosťami uplatňovanú skutočnú škodu. Rovnako navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a prípadným vznikom škody či nemajetkovej ujmy.

Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopĺňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

V súlade so zákonom č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro na území Slovenskej republiky s účinnosťou od 1.1.2009 peňažné údaje v slovenskej mene sa odo dňa zavedenia eura považujú za peňažné údaje v eurách, a to v prepočte a so zaokrúhlením podľa konverzného kurzu, tohto zákona a ďalších pravidiel pre prechod na euro (§ 9 ods. 2 citovaného zákona).

Odporcoví úspešnému aj v odvolacom konaní odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže ich náhradu nežiadal (§ 224 ods. 1, § 142 ods. I, § 151 ods. I O.s.p.).

Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.